

ved, at der mellem dette og de skovsagkyndige har været ført temmelig lange og temmelig indgaaende Forhandlinger angaaende de sagkyndiges Stilling. Thi det maa jo huskes, at disse sagkyndige ikke ere Dommere, de ere kun Vejledere for Overskyldraadet. De ere Mænd, hvis Sagskundskab skal tjene til Oplysning for Overskyldraadet, de skulle lægge Sagerne til rette for dette, men det er Overskyldraadet, der efter sit eget fri Skøn afsiger den inappellable Kendelse med Hensyn til Skovenes Vurdering. Saaledes er Forholdet. Men, som sagt, nærmere Oplysninger i saa Henseende kan jeg ikke give, for Finansministeriet har ikke noget Indseende med Overskyldraadet og heller ikke nogen Myndighed til at træde op overfor dets Afgørelser.

Estrup: Skønt Finansministeren har fremsat den Mening, at han ikke havde noget med Indøvelsen af de skovsagkyndige at gøre, maa jeg dog formene, at han, da han har udnævnt dem og de sortere under ham, maa have Myndighed til at foranstalte en saadan Indøvelse.

Og at den har manglet, er det, jeg har troet at kunne bevise gennem det, jeg har anført, men naar den savnes, forekommer det mig dog, at Opgaven maa være den, saa snart man kan, at rette paa Forholdet saaledes, at Vejledningen bliver suppleret med det manglende. Jeg antager, at mange lige saa fuldt som jeg kunne erindre, at Finansministeren under Ejendomsskyldlovens Behandling her i Tinget indrømmede, at Lovens Bestemmelser i og for sig trængte til Supplering, men at han samtidig gjorde gældende, at efter hans Mening vilde det være muligt paa Grundlag af § 17 at skabe et saadant Supplement. Det har altsaa vistnok været en Skuffelse for adskillige, at Vejledningen, der kom, kun indeholdt en ligefrem Gentagelse af, hvad der staar i Loven, accentueret en Smule derved, at naar Værdien ikke kunde oplyses gennem stedfundet Salg, skulde den i Loven omtalte Fremgangsmaade følges. Men det er denne Fremgangsmaade, som i mangfoldige Tilfælde aldeles ikke er fulgt. Jeg tror altsaa ikke, der kan være nogen Tvivl om, at Finansministeren har Myndighed til at rette paa den Mangel, der er med Hensyn til Ensartethed og rigtig Forstaaelse af Loven fra Tillidsmændenes Side. Det har aldrig kunnet falde mig ind, at Finansministeren skulde blande sig i Skønsafgørelser, hverken i den ene eller den anden Ret-

ning, og jeg tør sige, at jeg udtrykkelig udtalte dette, idet jeg tilfældig havde noteret selve Lovparagraffens Tekst op paa en Lap Papir. Derfor tør jeg sige, at jeg ikke glemte at sige, at den Myndighed, der er given Overskyldraadet, selvfølgelig betyder, at dets Afgørelse af Skønssager er inappellabel; men jeg rejste en Tvivl, om ogsaa Overskyldraadet er Højesteret i Retsspørgsmaal vedkommende Ejendoms-skylden. Et saadant Retsspørgsmaal er det i mine Tanker, naar en Klage over en Ansættelse fremsættes paa Grund af formentlig urigtig Anvendelse af Loven. Der er saa Spørgsmaalet: Hvem tilkommer Afgørelsen? Det var dette Spørgsmaal, jeg fremdrog, hvorimod jeg paa ingen Maade ytrede Tvivl om, at Overskyldraadet i Skønssager er Højesteret, og at Finansministeren ikke har Spor af Indseende dermed.

Da jeg før havde Ordet, omtalte jeg ogsaa Manglen paa Procesregler, paa faste Procesformer. Det er jo Finansministerens Mening, at denne Højesteret selv bestemmer sine Procesformer. Men det vilde virkelig være ganske enestaaende, hvis det var Tilfældet. Naar Højesteret, vor rigtige, gamle Højesteret, blev nævnt i denne Sammenhæng, vil jeg sige, at den jo netop har sine lovbestemte Procesformer, men det er der ikke Spor af her. Naar Finansministeren endvidere — deri tør jeg paa ingen Maade modsige ham, det er langt fra — paastod, at han ikke kunde paalægge Overskyldraadet at give Motiver for eller nærmere Forklaring af sine Domme, og man saa sammenligner dette Forhold med Højesteret, saa har man ganske vist heller ikke Midler til at tvinge den til at sige mere, end den vil. Men der er den store Forskel, at Højesteret altid giver Præmisses, medens Overskyldraadet intet andet giver end simpelthen en Sum. Hvor i al Verden skal Klageren vide, hvad det er, der har foranlediget den efter hans Mening urigtige Afgørelse, naar han ikke kan blive bekendt med, paa hvilke Data Overskyldraadet har støttet sin Afgørelse? Jeg tror ikke, at heri ligger noget som helst, ikke en Gang en Tanke af Beskyldning mod Overskyldraadet for, at det ikke arbejder med det for Øje kun at træffe de retfærdigste Afgørelser, aldeles ikke. Der ligger kun deri det, at man ikke kan fortænke Folk i, at de ikke kunne forstaa disse Afgørelser, naar de ikke kende de almindelige Regler, som Overskyldraadet følger, og ogsaa forsætlig blive holdte uvidende om, hvad der fore-